

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

L'Acadèmia Valenciana, 15 anys després

Joan Garí

Ara, 27/12/2015

http://www.ara.cat/opinio/LAcademia-Valenciana-anys-despres_0_1493850603.html

Desembre és el mes contemplat per la llei de creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per iniciar el mecanisme de la seua renovació. L'AVL és el centre encarregat oficialment de la regulació de la llengua catalana al País Valencià. Es va constituir com a tal el 23 de juliol del 2001, i per això s'obre ara un procés que culminarà l'estiu del 2016, amb la consecució dels primers 15 anys de vida.

D'acord amb les disposicions legals, una vegada transcorreguts aquests primers tres lustres, l'Acadèmia renova un terç dels seus membres amb un mètode una mica insòlit: set acadèmics deixen de ser-ho –expulsats de la Casa, com en un *Gran Hermano* qualsevol– per passar a ser substituïts per altres tants en els pròxims mesos. Aquest procés acaba de tindre lloc. Com que cinc

acadèmics havien presentat la seua renúncia voluntàriament (un d'ells, el gran erudit i mecenes Pere Maria Orts, per la via expeditiva de morir-se), només calia prescindir-ne de dos. Un sorteig *ad hoc* ha determinat que els afectats siguin els catedràtics de Filologia Catalana Rafael Alemany i Manuel Pérez Saldanya (aquest darrer membre també de l'IEC).

Amb això, l'AVL inicia una singladura especialment llépola, perquè el que s'inaugurarà el juny del 2016 serà una entitat lliure totalment del control polític, amb membres triats per cooptació. Qualsevol que haja seguit els avatars de la institució des dels principis pot entendre la importància del pas que està a punt de fer-se. Si algun estigma ha tingut aquest organisme *ex ovo* ha estat precisament el de la politització. Un pacte discret entre Eduardo Zaplana i Jordi Pujol –llogaters a finals dels 90, respectivament, de la Generalitat de baix i de la de dalt– va possibilitar engendrar una institució que tenia l'alta i noble missió d'apartar la llengua, al País Valencià, del debat polític.

15 anys després, les suspicàcies que hi va despertar aquest pacte entre “catalanistes” i “anticatalanistes” en gran part s'han apaivagat. És cert que l'AVL ha promocionat un model de llengua notòriament dialectalitzat, però sempre dins els marges de la normativa fabriana. D'altra banda, les pitjors contrarietats de l'Acadèmia al llarg de la seua història han estat sempre per culpa de les pressions del Partit Popular. Un conseller d'Educació (sic) d'aquesta colla va irrompre en un ple de l'AVL l'any 2004 per impedir, a la manera que va fer tristament cèlebre el tinent coronel Antonio Tejero, que l'organisme emetera un dictamen explícit sobre la unitat de la llengua catalana. L'estridència va ser una mica inútil –tot i retratar-nos novament, als valencians, com un poble d'esclafaterrossos en matèria idiomàtica– però encara cuejava quan l'AVL va presentar, el febrer del 2014, la versió digital del seu *Diccionari normatiu valencià*. Des del Palau de la Generalitat, al carrer Cavallers, van sorgir llamps i trons cap a la seu de l'AVL, a l'altra punta de València, enmig de l'Horta. El motiu? La definició que s'hi feia del terme *valencià*, en aquests termes: “llengua romànica parlada a la Comunitat Valenciana, així com a Catalunya, les Illes Balears, el departament francès dels Pirineus Orientals, Andorra, la franja oriental d'Aragó i la ciutat sarda de l'Alguer, llocs on rep el nom de *català*”.

Per sort, els temps en què les evidències més puerils han de ser defensades amb perill per a la pròpia integritat (“Les veritats –reflexionava Joan Fuster– cal exagerar-les perquè resulten creïbles”) semblen haver acabat. Amb un nou govern a València lliure de l'obsessió anticatalana, l'AVL pot començar a respirar i dur a terme els objectius que li marca la llei. Però, sobretot, serà a partir de

l'any nou quan l'entitat encarregada de “vetlar per l'ús normal del valencià i defensar la seua denominació i entitat” (Decret 158/2002, article 2e) pugua dur a terme amb plenitud totes les seues funcions sense temor de cap interferència externa.

No sé fins a quin punt Zaplana i Pujol ho endevinaven, però, al cap i a la fi, la seua intuïció va ser bastant correcta. L'AVL no és perfecta, òbviament. Anomenar *diccionari normatiu*, per exemple, el que de manera clara és un *diccionari descriptiu* enterboleix una mica les coses. També seria hora, en un altre sentit, que els acadèmics deixaren de cobrar dietes, puix que és prou evident que establir-hi generosos honoraris fou una operació per captar sense reticències el sector “anticatalanista”.

A partir del 2016, l'oportunitat per ajustar al màxim el sentit i la vigència de la institució és magnífica. I saber que Tejero no aguaita a l'altre costat de la porta també hi ajuda...

Article reproduït a l'[InfoMigjorn 1.241](#), 12/01/2016

Vegeu també [“Jo confesse”](#), de Rudolf Ortega (*El País*, 21/02/2016)

InfoMigjorn. Ja us hi heu subscrit?

[Subscripcions](#) · [Modalitats de pagament](#) · [Contacte](#)

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn